

ДИВО

Есе

Тиша. Ш- ш- шиши. Тільки чути, як кулькові ручки бігають по аркушу зошитів моїх однокласників. Ні, вони не бігають – шкребуть, деруть папір. А моя чомусь мовчить, і рука тільки переминає її, мов сподівається на те, що та от-от перетвориться на чарівну паличку. Та дива не стається. Префікси пре-, при-, прі-, причерствілий, пречерствілий, прекрашена, прекрасна – усе змішалось в голові, думки плутаються. Та я ж усе знала, на уроці краще за всіх відповідала. Мене вчителька зірочкою називала! Що трапилося, що?

Знаю. У всьому винен зошит, який не просто лежить на столі, а наче магніт тягне до себе. Там усі правила, усі. Я навіть позначала в таблиці, що треба повторити, а тут таке сталося ... Нічого не пам'ятаю ... Це ж самостійна робота! Та раптом стукіт підборів. Усе ближче й ближче. Ще мить... Боюся підняти очі, соромно. Вона зрозуміє, що я тільки й думаю про те, як підглядіти в зошит...

Її тепла рука опускається мені на плече. Я вже не чую того шкряботу ручок, забуваю навіть про таблицю в зошиті. Стає тепло й спокійно. Усі правила на своїх місцях, навіть почерк покращився.

Диво! Та ця історія сталася не тільки зі мною. Дмитрик на перерві мені те ж саме розповів.

Моя учителька – незвичайна людина! Вона найкраща для мене, а тому – моя найулюбленіша!